

Didier van Cauwelaert
DRZNOST ČUDEŽEV

Didier van Cauwelaert
DRZNOST ČUDEŽEV

© Celjska Mohorjeva družba, 2026
Vse pravice pridržane.

Knjižno delo je izšlo v okviru knjižnega programa,
ki ga v letu 2026 sofinancira

JAK
JAVNA
AGENCIJA ZA
KNJIGO RS

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana
27-145.55

VAN Cauwelaert, Didier

Drznost čudežev / Didier van Cauwelaert ; prevedel Drago K. Ocvirk. -
Celje : Društvo Mohorjeva družba : Celjska Mohorjeva družba, 2026

Prevod dela: L'insolence des miracles

ISBN 978-961-278-713-4

COBISS.SI-ID 267371267

Didier
van
Cauwelaert

Drznost
čudežev

Prevedel Drago K. Ocvirk

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA
— Prva slovenska založba —

Vsebina

Čudeži se ne pustijo utopiti v blagoslovljeni vodi	7
1 Ali je čudežno ali pa ni	13
2 Čudež v živo na televiziji	21
3 Pretvorbe hostij	29
4 Émile Zola: dva čudeža za enega dvomljivca	43
5 Torinski prt: in meso je svetloba postalo	51
6 Guadalupe: Devica Marija ali azteška boginja?	65
7 Marija in Jezus: neverjetna energija nasprotij	77
8 »Preveč čudežev!«: Primer Yvonne-Aimée	85
9 Pater Pij: vatikanska mora	107
10 Neusahljivi mrtvec: Charbel Makhlouf	123
11 Črke iz krvi neke nepismene	137
12 Resnični čudež v kopiji votline	147
13 Ozdravljenje v Lurdu povzroča kruljenje v želodcu	153
14 Mož, ki je fotografiral Devico Marijo	165
15 Čudež v Meki	175
16 Posredniki čudeža	181
17 Voznik tramvaja in Devica Marija z žvečilnim gumijem	197
18 Karel Acutis, kibernetški apostol	209

Čudeži se ne pustijo utopiti v blagoslovljeni vodi

Je kaj drznejše od čudeža? Francoska beseda insolence, na kateri gradi tole delo, je izpeljanka iz latinske besede insolentia 'pomanjkanje zmernosti'. Pomeni pa, kot jo Francoska akademija opredeljuje v svojem Dictionnaire [Slovarju], 'izzivalnost, provociranje, ki ga pripisujemo tistemu, kar je izjemno in odstopa od veljavnega reda; neupoštevanje.'

Čudeži na prvi pogled res žaliijo razum. Čeprav, kakor je zapisal sveti Avguštín, niso »v nasprotju z naravnimi zakoni, ampak s tem, kar vemo o teh zakonih«, ogrožajo uveljavljeno zakonitost; še huje, spodbujajo neposredno izmenjavo z nebeškimi močmi, s tem pa verskim oblastem odrekajo posebne pravice v njihovi vlogi obveznih posrednikov. Zato »kontrolorji neba« večinoma menijo, da je previdnejše, če se o teh pojavih ne govori, če se pobožno zavračajo ali če se prepustijo znanstvenim komisijam, ki lahko čudes¹ desakralizirajo tako, da najdejo zanj racionalne razlage ali formalne napake.

---

¹ Avtor dokaj skrbno razlikuje med *miracle* in *prodige*. Pri prevajanju mu sledimo, zato za *miracle* uporabljamo izraz *čudež*, ki je omejen na dogodke, katerih avtor je Bog; vse druge nenavadne dogodke ali stvari, ki imajo druge vzroke – *prodige* –, prevajamo s *čudes*, *čudesno*. Slednje nam je domače v zvezi s sedmimi čudesi starega sveta. (Op. prev.)

To se je zgodilo v primerih, kot so nadnaravne sposobnosti in stigme številnih mistikov, nepojasnjena ozdravljenja v Lurdu, prikazovanja Device Marije ter osupljive lastnosti več relikvij in predmetov češčenja. Povsem dovolj je, da izgubimo, če že ne razuma, pa vsaj mero, nadzor, oporne točke, na katerih temeljijo življenje, smrt, znanost, ko izvemo, da je junakinja odpora med drugo svetovno vojno fizično posredovala na različnih bojiščih hkrati; da je telo mladega nepismenega dekleta s krvavim potom pisalo sporočila v različnih jezikih; da so gangrena in zlomi belgijskega kmeta v kopiji lurške votline v trenutku izginili; da oči podobe na tkanini kažejo značilnosti *živega* pogleda; da začne hostija med televizijsko mašo lebdeti ali da v navzočnosti bodočega papeža Frančiška prevzame obliko srčne mišice. Vse to zatrese našo gotovost toliko bolj, ker nas čudež – *miracle* po francosko –, etimološko gledano, usmerja k pojmu ogledala – *miroir* – in s tem odseva. Ali ni potemtakem soočenje s čudežem odsevanje sebe, razmišljanje o sebi? Postavljanje svojih omejitev pod vprašaj, ponovno tehtanje svojih sposobnosti, sprememba svojega pogleda na resničnost?

Nekaterih vsebin, ki jih obravnavam tukaj, sem se že dotaknil v dveh zvezkih svojega *Dictionnaire de l'impossible*² [Slovar nemogočega]. Od takrat so te vsebine doživele, kakor bomo videli, nadaljevanja, ponovne zagone ali nove osvetlitve, ki še krepijo njihovo drznost. Druge od teh vsebin so plod nedavnih srečanj. Čeprav se prek zaupnih izjav prič ali lastnih izkušenj pogosto soočam z dejstvi, ki presegajo doumevanje, se s tem ne ponášam, nisem s tem ne obseden, ne čemu podložen, niti ne gre za slepo

---

² Plon, 2013 in 2015.

vero. Gre samo za močno željo, da poglobim vprašanje in torej sprejemem izziv: razumeti, kolikor je mogoče, iskati skriti pomen za videzom nepojmljivega, ločiti Božje od zunajčloveškega in deliti ta razmišljanja ...

Je to nevarno početje? Gotovo, v imenu sakrosanktne laičnosti³ je čudeže vedno hvalevredno dajati v nič, se jim posmehovati, jih ignorirati – toda kako dolgo še? Glede na naraščajoče število pojavov, ki jih znanstveniki izpričujejo, ne da bi jih mogli pojasniti, takšno laicistično stališče spominja na vodovodarja iz risanke, ki se trudi z vsemi deli svojega telesa zamašiti nove luknje, ki jih povzroča v cevi pod pritiskom vsakokrat, ko eno od njih zamaši.

Ko torej varuhi racionalističnega templja ostanejo brez podpore znanosti, je njihovo edino sredstvo proti čudežnemu neka druga vrsta čudesa, tako nerazumljiva kakor škodljiva – brezbržnost ljudi. Ni boljšega kakor to, da začnemo znova razmišljati iz nič. Nevednost, pozaba in nezanimanje, ki jih racionalisti izvedensko vzdržujejo s spretnim zavajanjem – s to osnovno večino vladajočih –, so bili vedno najbolj učinkovita cenzura. Od tod izvira želja po tej knjigi in, upam, njena koristnost. Njen namen ni spodbujati verovanje, ampak dati misliti dosledno, prilagodljivo in radostno na podlagi poznavanja stvari. Ali ni najboljši način za raziskovanje tega, kar nas presega, neprestano usklajevanje kritičnega duha in sposobnosti čudenja?

---

³ Laičnost, *laïcité*, pomeni v Franciji ločitev države od verskih skupnosti. Ta naj bi bila načelno nevtralna, zgolj organizacijska, vendar v praksi zdrsne v ideologijo, ki je do verstev, še zlasti katolištva, zaničljiva in prikazuje religijo kot nekaj zaostalega, skreganega s pametjo. Takšno ideološko pojmovanje laičnosti prevladuje tudi pri nas in ga izvajajo tisti, ki se imajo za napredne, liberalne ali socialistične. (Op. prev.)

Dve ključni povedi, dva navedka, izražata smer mojega pristopa. Ko so Jezusa vprašali o čudežih, ki jih dela, je odgovoril: »Kdor veruje vame, bo dela, ki jih jaz opravljam, tudi sam opravljal, in še večja kot ta bo opravljal /.../« (Jn 14,12). Druga poved je misel pisatelja Marcela Ayméja: »Cerkev je razumela, da je treba vernike zaščititi pred Kristusovo besedo.«⁴ Dejansko, ko se Kristusova beseda usidra v meso in kri vernikov, postavi na glavo zakone anatomije, fizike, prostor-časa, prva reakcija varuhov vere pa je pogosto, kakor bomo videli, da to pripišejo hudiču. Takšna reakcija je človeška, toda kljub hvalevrednim namenom ne daje rezultatov. Čudeži se ne pustijo utopiti v blagoslovljeni vodi in morda je prav to njihova najlepša drznost.

---

⁴ Marcel Aymé, *Clérambard*, Grasset, 1950.

*Votlina čudežev v Lurdu z razstavo bergel,
ki so jih podarili ozdravljeni romarji.*

1

Ali je čudežno ali pa ni

Seveda, normalno je, da se vernik zgraža, ateist pa porogljivo reži, ko vidi prodajalne nabožne krame made in China, ki silijo še na lurške pločnike, z Devico Marijo na medenjakih, blazinah, nočnih svetilkah, majicah, balončkih in platenkah z navojnim zamaškom v obliki krone. In ko neka kozmetična znamka polni svoje kanistre na javnih pipah v svetišču za proizvodnjo Crème de Lourdes® [Lurška krema] in Savon de Lourdes® [Lurško milo] – »izvir blagodejnih učinkov za telo in dušo«, kot piše na njihovi spletni strani –, se lahko samo ironično odzovemo na to nakupovalno središče pod odprtim nebom, kjer prodajalci zakrivajo tempelj. Toda posmehovanje preneha, ko se poglobimo v arhive lurške mednarodne medicinske komisije. Ta ustanova, sestavljena iz kakšnih tridesetih izvedencev, preiskuje primere, katerih preučevanje lahko traja desetletja. Potem izbrane primere pregleda kanonska komisija, ki jo skliče škof srečnega ozdravljenca.

In rezultat? Od leta 1858 je medicina priznala več kakor sedem tisoč dvesto primerov nepojasnjenih ozdravitev v Lurdu, od tega jih je Cerkev zadržala samo sedemdeset.

Čeprav imajo nekateri svetišče v Pirenejih za sejem čudežnih ozdravlencev, so kontrolna merila tako stroga, da je že sama odobritev za dostop do trga »izvoljenih« pravzaprav čudež.

Luigina Traverso, ki je bila leta 1965 v trenutku ozdravljena lumboišiasne ohromelosti, je ena zadnjih uradno priznanih čudežno ozdravljenih, kar je 11. decembra 2012 potrdil škof njene škofije, in nosi torej številko 68 in ne 69, kakor so novinarji sprva napačno navajali. Pred njo so namreč mediji 27. marca 2011 po uradnem govoru škofa Delmasa iz Angersa številko 68 dodelili človeku po imenu Serge François.⁵ Kasneje so nam pojasnili, da je šlo za nesporazum. Lurška mednarodna medicinska komisija – Cerkev, ki je edina pristojna za uporabo verskega izraza *čudež*, njeno sodbo samo potrdi ali ne – je to ozdravljenje dejansko označila za »izjemno«, ne pa za »nepojasnjeno«. Škof, ki je geografsko pristojen za Sergea Françoisa, je hotel, da se ta dobra novica objavi, in se pri tem skrnil za pretanjeno nianso, ki so jo izrazili zdravniki. Novinarju časopisa *Le Figaro* je pojasnil: »Lahko bi uporabil besedo *čudež*. Vse namreč kaže na to, vendar se mi je zdelo nekoliko domišljavo.«

Presenetljiva sramežljivost. Ali je čudežno ali pa ni. Merila, ki jih je Cerkev določila leta 1895, ko je medicini naložila, naj odloča na prvi stopnji, so drakonska: »Bolezen mora biti težka in dokazana, prizadeti mora določen organ, na voljo ne sme biti nobenega učinkovitega zdravljenja, ozdravljenje pa mora biti nenormalno hitro, brez okrevanja in dolgoročno dokončno.« Poleg tega mora ozdravljenje, da si zasluži blagovno znamko čudeža, izrazito okrepiti

⁵ www.famillechrétienne.fr, 4. april 2011.

krščanske kreposti dobitnika in tako pokazati, da je delo »Božjih rok«.

Vendar katoliška uprava upošteva včasih tudi druge, bolj sporne dejavnike. »Kakor da bi Cerkev hotela še redkejšo čudeže, dodaja medicinskim merilom še svoja,« ugotavlja Pierre Lunel, nekdanji predsednik Univerze Pariz 8, ki je po več mesecih preučevanja lurških zdravstvenih kartotek napisal zanimivo sintezo.⁶ Enako mnenje deli tudi abbé René Laurentin: »Tako je na primer eno najbolj izjemnih ozdravljenj v zadnjih letih zavrnil tamkajšnji škof, ker je bil čudeža deležen ločenec.« In ta veliki izvedenec za mistične pojave je še dodatno poudaril: »Ali je Bogu prepovedano narediti čudež ločenemu človeku? In če bi Bog hotel dati znamenje na tem področju, ali ne bi bilo vredno iz tega potegniti nekaj zaključkov, ki presegajo neživljenjski pravniški pristop? Ta namreč pozablja Jezusove besede: »Sobota je ustvarjena zaradi človeka in ne človek zaradi sobote.«⁷

Vrnimo se k primeru Sergea Françoisa. Zakaj so medicinska komisija in cerkvene oblasti kratkotrajni primer številka 68 iz pomladi 2011 če že ne zavrnilo, pa vsaj uvrstilo v nižjo kategorijo? Je nepojasnjeno ozdravljenje tega nekdanjega voznika dostavljavca dvomljivo ali so njegove krščanske kreposti pomanjkljive? Očitno ne. Od leta 1992 je počitnice preživel v Lurdu kot *hospitalier* – izraz označuje prostovoljce, ki skrbijo za bolnike na romanju. Po neuspešni operaciji leta 1997 je bila njegova leva noga paralizirana. Za šest mesecev je obležal pod vplivom morfija, vendar je kljub temu vztrajal, da bo nadaljeval s prostovoljskim delom, opirajoč se na bergle, in po svojih

⁶ Pierre Lunel, *Les Guérisons miraculeuses*, Plon, 2002.

⁷ René Laurentin, »Guérisons, apparitions et miracles«, *Historia*, št. 394.

najboljših močeh pomagal tistim, ki so bili večji invalidi od njega.

V votlini, kjer stoji kip Device Marije, se je 12. aprila 2002 nenadoma znašel na tleh. Dve minuti je čutil silovito bolečino v nogi, »kakor da bi mi jo izpulili«, je povedal. Potem se je dvignil in normalno hodil. Iz poštenosti in hvaležnosti je svoje ozdravljenje prijavil uradu za medicinske ugotovitve in se vrnil domov. »Kosil sem travo, obrezoval živo mejo in prebarval fasado naše hiše. Zato so mnogi v moji občini podvomili in me obtožili, da sem lagal o svoji bolezni in ozdravljenju. To je bilo težko.«

Vendar Serge François ne pričakuje uradnega priznanja. Kakor vsi, ki so doživeli čudež, se preprosto sprašuje: »Zakaj jaz?« Prevevajo ga občutki krivde. Pripravljen se je podvreči preiskavi mednarodne medicinske komisije, vendar ne preneha pričati o svojem ozdravljenju, ki je desetkratno poživilo njegovo vero. Posvečanje lurškim bolnikom mu ni več dovolj. Zato se je nekdanji hromec odpravil na romanje k svetemu Jakobu v Kompostelo in je tam s korakom gorskega lovca v petinpetdesetih dneh prehodil tisoč petsto kilometrov. V njegovih očeh je bil to maraton molitve, ki ga je daroval Bogu za odrešenje ljudi.

Kaj mu torej očitajo? Morda njegov odnos do medicinske komisije. Zelo slabo je namreč prenesel redno preiskavo pred komisijo, zadolženo za nadzor njegovega primera. »Poskušajo vas prisiliti, da poveste nasprotno od tega, kar se je zgodilo,« je zaupal medijem. »Celo razjezil sem se. Nikoli ne bom povedal nič drugega kot to, kar sem videl in občutil.«⁸

Resničnost je namreč taka: pot čudežno ozdravljenega je danes podobna pravemu križevemu potu. Medicinska

---

⁸ www.famillechrétienne.fr, 4. april 2011.

komisija – ni ji mogoče zameriti, saj je to njena vloga – si z vsemi sredstvi prizadeva najti racionalno razlago za paranormalno ozdravljenje romarjev. Četudi bi zaradi tega podvomila v njihovo pričevanje, njihovo iskrenost, diagnozo njihovih lečočih zdravnikov ali naravo njihove bolezni – ideal je, da se bolezen prekvalificira v *psihosomatsko bolezen*, kar jo avtomatično izključi iz meril za izbiro, in problem je rešen.

Že pred Sergeem Françoisom sta se zaradi duševnega trpljenja, ki ga povzroča komisija, na televiziji pritoževala Jeanne Frétel (tuberkuloza trebušnice, črevesni rak) in Jean Pierre Bély (multipla skleroza). Zdravniki so ju razglasili za »nepojasnjeno ozdravljena« in Cerkev ju je potrdila pod številka 52 in 66. »Tako sumničenje je zelo težko prenašati: to je strašno poniževanje,« sta v bistvu povedala. »Vendar je treba vztrajati in kljub vsemu pričevati, da se zahvalimo Bogu in damo ljudem upanje.« Ker so mediji poročali o njuni kritiki, medicina in Cerkev verjetno nista bili hudo zagreti, da bi v središče pozornosti ponovno postavili čudežno ozdravljenega človeka, ki je bil ogorčen zaradi njunih pravil. Morda je bil primer Sergeja Françoisa zato označen kot »izjemen« (in ne kot »nepojasnjen«) in ni bil uvrščen na uradni seznam čudežnih lurških ozdravitev.

Kakor koli že, po mojem prepričanju je bil najbolj neupravičeno zavržen Gabriel Gargan. Leta 1899 so zdravniki tega železniškega delavca, žrtev železniške nesreče, razglasili za neozdravljivega. Njegova diagnoza je bila neizpodbitna: »poškodba hrbtenjače, trajna invalidnost, gangrena«. Povedali so mu, da ne bo več dolgo živel. Vdal se je v usodo. Ni bil veren in je hotel samo umreti, da bi skrajšal svoje trpljenje. Toda njegova mati ga je hotela

Didier van Cauwelaert
DRZNOST ČUDEŽEV

Izvirnik: L'insolence des miracles
© PLON, 2023

Prevedel: dr. Drago Karl Ocvirk
Urednica: dr. Tanja Ozvatič
Lektorirala: dr. Nataša Coklin
Oblikovanje in prelom: Urška Dolenc
Fotografije v notranjosti: © založba Plon
Oprema po izvirniku: Urška Dolenc
Foto na naslovnici: Kristus Odrešenik v Riu de Janeiru, © Leonardo Sens,
z dovoljenjem založbe Plon

Izdala in založila:

Društvo Mohorjeva družba in Celjska Mohorjeva družba, d. o. o.

Za založbo:

Predsednik Lojze Kozar in ravnateljica dr. Tanja Ozvatič

Celjska Mohorjeva družba, Prešernova ulica 23, 3000 Celje, Slovenija
www.mohorjeva.org

Natisnila tiskarna Dravski tisk v 500 izvodih.
Celje 2026